

PIKI kirjoituskilpailu 2023

Proosa

”Jack”

LIKAISIA TARINOITA
hetken muotokuvia

Setäni Johannes

Setäni Johannes on painava mies.

Kuten maa liikkuu ja peittää alleen. Niin Johanneksen liha, turpea ja läikikäs, aaltoilee hänen kumartuessaan, aaltoilee ja kumpuilee, liikettä tuntuu jatkuvan ikuisesti, kunnes.

Perkeleen psori, Johannes sanoo.

Hän rapsuttaa ihon päällä laattoina lepääviä valkoisia hiutaleita. Ne hajoavat ja pöllähtelevät ilmoille, tanssivat tilan poikki kimmeltävinä pilvinä. Kuin kaukaisten galaksien kaukaiset tähdistöt, kaikki samaa liikettä. Johanneksen ruumis leijailee valkoisena pölynä pöydälle ja matolle. Sittenkin kun Johannes on poissa, hänen ruumiinsa jää tilan pieniin uurteisiin, koloihin ja uomiin. Sittenkin Johannes on läsnä. Hiukkasina ja sormenjälkinä, kaikuna.

Setäni Johanneksen päässä on kaikki maailman tieto.

Sinä olet niin pieni, Johannes sanoo ja kumartuu. Hänen lähestymistään ei voi estää, se on luonnonvoima. Hänen naamansa on suuri ja laakea ja vieras, muukalaisplaneetan vihamielinen maaperä. Sinä olet pieni ja tietämätön, setä sanoo, ja oivallus hänen sanojensa takana hykertelee hänen silmissään asti.

Johanneksen ruumis on kaikkialla. Silitän sormillani hänen työhuoneensa nahkaista nojatuolia ja ajattelen, että on lähes käsittämätöntä, miten paljon uurteita, koloja ja nyppyjä yhteen mieheen mahtuu.

Kirjahyllyn kirjat on järjestetty aakkosjärjestykseen. Kuljetan sormeani kuperilla selkämyksillä. Mitä näissä kirjoissa ei ole, sitä ei kenenkään tarvitse tietää, Johannes sanoo. Tunnistan kirjaimen sieltä, toisen täältä. Tieto koostuu kirjaimista ja numeroista. Minä olen pieni ja tietämätön, eivätkä merkit järjesty mielessäni, eivätkä ne kutsu minua tuntemaan maailmaa. Tuijotan Johanneksen ruumista ja kuvittelen, miten tieto lipuu sen sisällä kuin kalpea kummitus.

Minä kuljen ovesta sisään. Ja ulos.

Istumme pöydän ääreen. Täti kattaa kauniit valkoiset posliinit. Haarukoissa on terävät ja kapeat harjakset. He ovat violetinhoitoisen kaukaisen planeetan armolliset prinsessat tanssiaisissaan. Veitset liitävät pöydän poikki sahalaitaisina prinsseinä ja kaappaavat prinsessat villin musiikin pyörteisiin. Näin he pyörivät metallinhoitoisissa pukimissaan, ympäri, ympäri. Musiikki soi. Lopeta, täti sanoo.

Pöydän ääressä hymyillään paljon. Aterimet kalahtelevat lautasiin, metalli posliiniin. Valkoisten hampaiden välähdyks, pala pinaattia ienrajassa. Johannes syö pihvinsä puoliraakana. Punainen kudoste tirskahtaa posliinille. Sedän jauhaessa leukaluu narisee kuin sarana. Minä en hymyile. Minä en pidä hampaista. Ääni etenee sykäyksittäin, sanat tippuvat pöydän reunalta lattialle ja katoavat.

Millainen päivä oli? Tätiä pitää katsoa silmiin. Verisuonet versovat valkoisella ja sumentavat tädin näön.

Kiva.

Päivä on aina kiva. Täti hymyilee tietäväisesti ja taputtaa kättä. Hänen sormensa ovat lyhyet ja sinertävät. Kummassakin kädessä on kultainen sormus, joka puristuu nivelten väliin ja jättää jälkeensä punaisen rinkulan. Näen sen kun täti riisuu sormukset ryhtyessään tiskaamaan.

Oven toisella puolen kirjat sijaitsevat tarkassa järjestyksessä. Hyllyt alkavat lattiasta ja päättyvät kattoon. Kaikella on mittasuhte, kaikki on osa kokonaisuutta. Istun nahkaisessa nojatuolissa, jonka koostumus muistuttaa Johannesta. Kaikki tässä tilassa muistuttaa Johannesta, jopa tamminen työpöytä, joka on painanut pehmeään mattoon (lähtemättömät, tati sanoo) painaumat. Otan sukat pois ja työnän varpaani syvälle paksuun villamattoon. Villa muuttuu hiekaksi, hyllyt puiksi, seinät ilmaksi. Katso Johannes, minähän tiedän!, huudan kaukana siintävälle hilseilevälle järvenselälle. Kellun leppeässä tulessa yhä kauemmaksi. Alapuolella nojatuoli ja siinä istuva lapsi, ovi ja huoneet, tati viikkaamassa pyykkiä, Johannes nousemassa portaita.

Johannes kumartuu ja liha lähtee liikkeelle, se vyöryy ja kumpuilee, kunnes sen alle tukahtuu. Miten maa liikkuu ja peittää alleen. Miten pahalta maa maistuu.

Kaikki tieto pysyy tämän oven takana, Johannes kuiskaa.

Johanneksella on valaan vatsa, se kohisee ja muljahtelee kuin valtameri. Sukellan syvemmälle, syvemmälle. Alhaalla pohjassa on tummaa ja hyistä. Yläpuolella näen makrilliparven kimmeltävän kiepahtelun. Kuin lapset koulun pihalla, nauru liikkeessä. Heilutan hiljaa. Mutta parvi ei koskaan katso alaspäin. Vaikka katsoisi, ei näkisi edes omaa varjoaan. Täällä alhaalla on liian pimeää.

Oven takana raskaat askeleet.

Setäni Johannes on painava mies.

Ehkä

Tämä tiedetään. Kia, 23, opiskelee klassista laulua ja kerää ikoneita. Auri, 25, opiskelee teoreettista filosofiaa ja harrastaa nostalgisia retronautintoja.

Kia ottaa perinteisiä selfieitä yläviistosta, ilman meikkiä.

Aurin profiilissa on lähikuva nenästä, ehkä omasta.

Kirjahyllyssä on levästä täyttynyt akvaario. Klaffipöydällä puolikas pullo 18-vuotiasta, samettisen savuista ja hienovaraisen hedelmäistä Highland Parkkia. Korkki on vierinyt nojatuolin alle.

Kierrelehtiöstä revityn paperinpalan päällä paskaa kolaa, parempaa ei stadista saa. Ellei ole Joku, eikä kumpikaan ole. Vielä.

Ikkunasta avautuu näkymä sisäpihalle. Yksinäinen vanhus haravoi yksinäisestä lehmuksesta varisseita lehtiä.

Kia istuu sängyllä ja kertoo whatsappissa Semalle, että Auri on ihan okei, vaikka käyttääkin samettisia trumpettihousuja #hipstermuch. Auri polttaa piippua avonaisen tuuletusikkunan äärellä ja tuntee pakottavaa tarvetta sanoa jotain, jolla on merkitystä.

1. tunti

AURI

Kun mä aamulla katoin ulos musta tuntu et puut on tosi noloina. Se viimeöinen myrsky riisu ne, ne on jotenki ihanku yllättyneitä omasta alastomuudestaan. Ainaki mulla on sellanen olo et mä tirkistelen.

Hiljaisuus.

Vanhus laskee haravan maahan ja silittää puun runkoa hellästi. Harmaalla taivaalla huutava naakkaparvi kaartaa äkkijyrkästi katonharjan taakse. Auri aikoo sanoa jotain luontoyhteydestä ja Jungin kollektiivisen tietoisuuden käsitteestä.

Kia ottaa purkan suustaan ja liimaa sen yöpöydän reunaan.

KIA

Haluuks sä panna?

AURI

Hä?

KIA

Mulle se on okei.

2. tunti

Kia ajattelee syksyistä metsää ja valkolakkisten piruntattien nahkeaa sisäpintaa.

Kömpelönpaksujen, vaaleanpunertavien varsien uhmakasta tunkeutumista sammalpeitteiden läpi valtavien kuusien alle sirottuvassa hämärässä.

Nämä on harvinaisia, etäämpänä samoava mummo sanoo, leikkaa tatin varsineen.

Villiä mullantuoksua ja suonikasta juurakkoa, posken pehmoinen iho rahkasammaleen kostealla sametilla.

Aurin tupakasta karhea ääni ja vikkellä kielenkärki pisaroivat iholle hypnoottisia väreitä.

Samanlaisia kuin korealaisen ASMR-artistin muoviseen tekokorvaan työntämä puuterisivellin.

Sosiaalinen kontakti virtuaalisen kosketuksen ja muutaman aistin välityksellä. Etäisyys. Odotus.

Roolileikki.

AURI

Mä tiän et sä mietit sitä, mut vastaus on ei. Mä en sano niin kaikille. Sulla on oikeesti tosi kaunis pillu. Nyt mä ymmärsin kaikki ne kukkavertaukset. Mä tajusin. Ne on kaikki tehty sun pillusta. Just tommosta.

Sä mietit varmaan myös sitä, et teeks mä tätä aina. Vastaus on joo. Mä oon käyny varmaan kymmenillä tindereillä ja mä oon pannu kaikkien kanssa. Kylmää. Kaks muukalaista hieroo vartaloitaan toisiinsa, kumpikin omassa kuplassaan mihin se toinen ei ees halua kattoo. Mä nään sen tyyppi intiimeimmät paikat mut mä en nää sen sisään. Mä työnnän kielen sen perseeseen mut mä en sano sille moi jos jossain viel nähään.

Ooks sä nähny sen leffan The House That Jack Built?

KIA

Joo.

AURI

Upee se lopun alluusio Danteen. Nerokas. Katoin sen ainaki kolme kertaa. Mut kun se leffa tuli ulos nii jengihän käveli leffateatterista kesken esityksen. Ne sano et se meni liian pitkälle. Ne puhu muka väkivallasta mut ei ne sitä tarkottanu. Ne tajus olevansa Jack ja oijoi se tuntu pahalta. Ne rakentaa talonsa amazonin alkuperäisväestöistä ja orvoista orangin poikasista ja pakistanilaisista yksinhuoltajista. Ne sisustaa pienten aasialaisten lasten verellä ja puhuu kongolaisten pikkupoikien kalloihin. Sit ne menee tinderiin ja vie himaan ruumiin toisensa jälkeen, imee sen tyhjiin ja imee ittensä tyhjiin ja niiden seinät täyttyy tuntemattomien kasvoista ja tyhjästä silmistä. Ei se leffa kertonu mistään random psykopaatista, se kerto siitä miten me kaikki ollaan psykopaatteja. Miten me käytetään toisiamme. Jack käytti ihmisiä sentään taiteeseen, me muut käytetään ihmisiä oman minä-tarinamme täyteenä. Kokemuksia, me ollaan toisillemme vaan hitto sisältöä jota me voidaan päivittää jonnekki tai esitellä jossain ja olla muka jotain jollekki. Me ollaan hirviöitä, siitä se leffa kertoo.

KIA

Musta se oli omakuva. Tai tunnustus. Taiteilijat on vastenmielisiä loisia. Ne niinku nielee maailman, ihmiset ja maisemat. Ihan kaiken ja ulostaa siitä epämääräisiä kimpaleita ja sanoo sitä taiteeks. Ne on nii harhasia et ne kuvittelee voivansa vaan ottaa sen oikeuden. Just niinku Jack – tosta noin vaan – nips naps joku hengiltä koska sillä on joku visio. Mieti nyt Trieriäkin. Sen ura on tallottu niistä ihmisistä jotka se näki mielenkiintosena ja jotka se otti ja jauho ja paiskas menemään. Mut mä rakastan Trieriä. Mä himoitsen sitä sillä tavalla ku tämmönen tavallinen tyhmä voi himoita neroja. Semmonen himo voi toteutua vaan kannibalismina. En mä tiä mitä muuta mä voisin tehdä. Se kattois mua ja sen silmät lipuis mun ohi. Mussa ei ois sille mitään merkitystä eikä se siks tajuais että oon ees olemassa.

Kai mä avaisin sen kallon ja nuolisin sen aivot. Jotain sellasta.

AURI

Sun täytys vaan näyttää sille sun pillu. Kukaan ei oo niin nero et ois immuuni tollaselle kauneudelle. Anna mä katon sitä vielä.

KIA

Kun mä ekan kerran katoin sitä peilillä mä säikähin. Mä olin just nähny Predatorin ja olin ihan satavarma et tällekin kasvais hampaat. Tajuskohan ne et ne teki alienin jonka naama näyttää tussulta?

AURI

Vagina dentata. Jokaisen miehen arkkityyppinen ja alitajuinen kauhu. Täydellinen Toinen. Mä muistan et Lacan sano tästä jotain. Feminiinisen kastration pelko tai jotain.

KIA

Ei kun Lacan sano et naista ei oo. Vaginakin on kai tyhjä merkki. Tai jotain.

AURI

Ei se tunnu tyhjältä.

KIA

Mmm.

3. tunti

Hikinen iho muuttuu nopeasti kylmäksi ja nahkeaksi. Kian puhelimen sininen valo rajaa tilan pimenevässä päivässä. Auri huomaa: jos katsoo räpäyttämättä valon ulkopuolelle riittävän pitkään, näkökenttä alkaa sumentua ja muodostaa outoja geometrisia kuvioita. Jos niihin uppoutuu liian syvälle todellisuuteen alkaa muodostua tiloja, joita ei voi sanoittaa. Häivähdyksiä ulottuvuuksista ihmisaistien tavoittamattomissa. Millaista on se, jota ei voi kuulla, haistaa eikä maistaa? Ei nähdä eikä ajatella? Mahdollisuuden aave. Muistonkaltainen värisemässä jossain selkärangan tietämällä. Tietoisuus sen läsnäolosta saa sydämen tuntumaan raskaalta. Toiveikkaalta, koska toiveet ovat perusolemuksestaan raskaita.

AURI

Sä tunnut jotenkin tosi etäiseltä. Äsken musta tuntu et meillä oli yhteys. Musta tuntu et mä vajosin suhun niinku maahan ja kosteen mullan ja lahoovan elämän alla mä tunsin niinku sykettä. Mä näin värejä. Sä avauduit mulle ja mä katojin johonkin täydellisen vieraaseen ja täydellisen tuttuun. Mulla oli semmonen olo et täältä mä oon tullu ja tänne mä palaan. Aina uudestaan ja uudestaan. Et mä olin kotona ensimmäistä ja viimeistä kertaa. Sit sä menit kiinni ja nyt sä oot niinku kallio. Sussa on värejä ainoostaan niissä kohdin missä tuhansien vuosien sinnikäs uurtaminen on juurruttanu jotain hailunvihreetä. Rupijäkälä kasvaa jotain millimetrin kymmenesosan vuodessa ja siitä voi päätellä millon kallioperä on paljastunu. Mut se ei kerro mitään siitä mitä tapahtu ennen paljastumista. Pitää mennä syvemmälle ja nyt musta tuntu et sitä sä et halua. Sä aattelet et mä löydän jonkun pimeen kohdan mitä sä et oo itekään nähny mut sä tiät et se on siellä.

Hiljaisuus.

Seinäkellon viisari värähtelee jumiutuneena kahden minuutin väliin.

Kia ajattelee aamuyötä, jolloin hän herää omaan lauluunsa. Kädet kurottuneena jonkun sellaisen puoleen, joka tuntuu äidiltä, mutta suuremmalta. Ikuiselta keinuvalta syliltä, jonka pehmeys imee laulun viimeiset soinnut ennen kuin katoaa tietoisuuden rajan taakse.

Jos nyt pyytäisi päästä syliin. Nyt jos koskaan.

KIA

Saksassa käydään just viimesiä natsioikeudenkäyntejä. Ne on raahannu sinne jonku 93-vuotiaan joka oli seittemäntoista kun se laitettiin vartijaks Auschwitziin. Sen piti valita se tai kuolema. Ei se ees tehny muuta ku seiso portilla mut nyt sitä syytetään rikoksista ihmiskuntaa vastaan.

AURI

Ei helvetti. Mitä sä oisit tehny jos oisit eläny sillo?

KIA

No niinpä. Mä oisin todennäköisesti heittäny lapsia uuniin. Mä oisin ensin oksentanu pelosta ja kauhusta joka kerta. Mä oisin tuntenu kuolevani. Sit mä oisin tajunnu kuolevani. Joka kerta vähän. Vähän kerrallaan, aina uus osa mua, ja taas uus. Lopulta mä oisin kuollu ja palanu niiden lasten mukana. Ja musta ois tullu pelkkä kone. Ja sit mä oisin miettiny et ehkä ois kuitenkin pitäny valita vaan kuolema alunperinki. Mut en mä ois voinu kun en mä ois vielä silloin tajunnu. Mä oisin toivonu ettei se oo totta. Että ei mikään niin hirvee voi olla totta. Ja sen toivon takia mä oisin pelänny kuolemaa. Ja sen toivon takia mä oisin sit kuollu paljon pahemmalla tavalla. Ja sit mä oisin toivonu ettei sitä toivoa ois koskaan ollukaan. Et mä oisin aina tuntenu sen pimeyden. Et mä en ois koskaan kuvitellu et sitä ei oo olemassa. Mussa. Meissä kaikissa.

Et nyt sä tiät. Mun pimee kohta on se et mä oisin ollu natsisaksassa tottelevainen kansalainen.

AURI

En mä tiä onks tää kohteliaisuus vai loukkaus mut musta sun pimeys on aika tavanomasta.

KIA
Niinkö?

AURI
Nii.

KIA
No millasta sun sit on?

AURI
Mä oon yrittäny tutkia sitä monellaki tavalla mut sen varjo on niin pitkä etten mä koskaan pääse perille mikä osa on sitä ite pimeyttä ja mikä sen pimeyden varjoo. Se tuntuu loputtomalta. Niinku loputon syvyys. Et sä voi koskaan päästä sinne pohjalle. Eikä siellä nää mitään. Pelkkää mustaa. Ja siellä surisee. Semmone jatkuva srrrrrrrrrrssshhiii. Siin Trierin leffassa Verge kuvas sitä ääntä Jackille matkalla helvettiin ja sano et se on helvetin loputtoman tuskan ääni. Siltä kuulostaa kun miljardien huutavien ihmisten ääni sulautuu yhdeksi. Mä luulen et se on just niin. Sit mä laitan sen luukun kiinni ja lähen vetään kännit tai kymppin lenkin. Parempi olla tietämättä millasta se on.

KIA
Kato tätä kissaa. Kato mikä toi on. Onks se kurkku. Kato se pelkää tota kurkkua!

AURI
Se luulee et se on käärme.

KIA
Mut se on pelkkä kurkku. Tyhmä eläin.

4. tunti

AURI
Sano jotain.

KIA
Se oli aika vaikuttavaa.

AURI
Niin mustaki. Mut totuuden nimessä on sanottava etten oo ikinä ennen pystyny tommoseen.

5. tunti

Auri hamuaa peittojen väliin mytättyjä vaatteita. Sukka on tippunut sängyn ja seinän väliin. Kengät ovat keskellä lattiaa. Juosten riisutut, Aurin äiti sanoisi. Reikäiset Converset. Jos itsensä voisi rävyttää auki ja katsoa kaikkea kerralla. Jos voisi osoittaa ja sanoa: tämä on tässä. Tuo on tuossa. Jos kaikki olisi yksinkertaista ja ymmärrettävää, eikä missään olisi vaikeasti hahmotettavia aukkoja täynnä syvyyttä. Syvän ajattelemisen alkaa nopeasti oksettamaan. Aivan tavalliset asiat muuttuvat hirviöiksi, sitä pimeys tekee maailmalle.

Auri ajattelee seinän väliin jäänyttä sukkaa. Hetkeä, jolloin Kia löytää sen eikä pysty muistamaan

kenelle se kuuluu.

AURI

Mitä sä teet huomenna?

KIA

En tiä.

AURI

Aioks sä soittaa mulle?

KIA

Tuskin.

AURI

Mä tiän et sä soitat mulle.

KIA

Epätodennäköstä. Sä oot ihan vitun outo.

AURI

Sulla kelluu täällä akvaariossa hajoomistilassa oleva neontetra.

KIA

Oikeesti?

AURI

No joo.

KIA

Ota se pois.

AURI

Jos sä lupaat et sä soitat mulle.

KIA

Ehkä.

AURI

Vahva ehkä?

KIA

Ehkä.

AURI

Ei siel mitään tetraa ollu. Mut mä otan ton ehkän ja mä talletan sen tänne.

KIA

Kosketiks sä just sun sydäntä?

AURI

Ehkä.

Lolo

Sä tuoksut vaniljalta ja oot vaniljaa. Kermaa, suolaa ja hunajaa, valkoista hiekkaa, sataman valoja, katupöly kostuneella iholla, vesirajan leuto leväntuoksu.

Oisin voinu kertoa vielä paljon lisää, mutta sä pakenit näitä sanoja niinkun kaikkia muitakin. Jos mä oisin sanonu et sä oot aurinko, niin sit sä oisit kääntyny ja ollu ihan selkeesti kuu. Yhessä asiassa en ollu väärässä ja se oli se kun vertasin sun unia Saturnuksen renkaiden lauluun.

Mä niin toivoisin etten mä rakastais sua Lolo.

Mä toivoisin, että sä kuolisit.

Muistaks kun mä olin jotain seittemän sä tulit välitunnilla mun luokse? Luulin et sä halusit olla mun kaveri, mut sä olitkin vaan lyöny vetoa joidenki muiden kanssa, et pystytkö ihan pokalla vetää mun otsaan luunapin. Sä pystyit. Mä itkin vasta välitunnin jälkeen naulakoilla takkia riisussa, pari suolaista tippaa, jotka pyydystin äkkiä kielelle. Se oli varmaan eka kerta kun sun suuteleminen tuli mulle mieleen. Kun mä ekan kerran ajattelin sitä niin se oli siinä. Sitten mä en enää voinu lakata ajattelemasta sun suutelemista.

Mä olin vissiin kymmenen kun mä ekan kerran koskettelin itteeni ja ajattelin sua. Mä muistelin sua antamassa mulle ihan täys pimeestä luunappia, kasvot täynnä epäuskoo ja voitonriemua. Mä en tiedä oliko niin mut ainakin myöhemmin mun mielikuvissa mä lisäsin sun kasvoille aavistuksen nautintoa. Sen ajatteleminen lähetti järisyttävät tuliset aallot mun selkärankaan pitkin enkä mä voinu sille mitään et mun huulilta karkasi voihkaus. Siinä hetkessä mä olin varma, et sä oot se. Kukaan muu ei pystyis siihen mitä sä teit tosta noin vaan, koska sä halusit ja sä pystyit.

Sen luunapin jälkeen sä unohdit mut moneks vuodeks. Kyl mä yritin olla tyrkyllä mut sulla oli se yks notkoselkäne quasimodo kutoselta ja se pitkulapäinen asperger seiskalta. Sua ei kiinnostanu joku perusnörtti finninaama, jolla oli viivästyny puberteetti. Mä näin et sulla oli poikaystäviä ja fritsuja kaulassa. Joka ikinen kerta kylmä viha leikkas mun rintaa ja mun kädet pusertu nyrkkiin. Mä mietin miten oisin houkutellu ne jätkät joenrantaan, viiltäny niiltä kurkut isän metsästysveitsellä ja tyrkänny jokeen. Mut sä ehit aina jättää ne ennen kun mä pääsin suunnitteluvaihetta pidemmälle. Ihan kuin sä oisit leikitelly mun kanssa. Miten sä hylkäsit mut niin täydellisesti! Mä vihasin sitä ja mä rakastin sitä. Mun fantasioissa sä pakotit mut kattomaan kun sä annoit niiden limasten mopojanien koskettaa sua paikoista joiden nimiä mä en uskalla edes sanoa. Käperryin iltasin sen mielettömän tunteen äärelle enkä ymmärtäny miten tuska voi tuntua niin käsittämättömän kiihottavalta.

Ja sit yhtäkkiä, ihan niinku luunappi ois taas natsahtanu, sä huomasit mut taas. Muistatko? Sä kävelit kavereides kanssa mun ohi Sepän sillalla. Joku niistä huomasi mun repun. Darth Vader, se nauro. Kuka oikeesti käyttää tommosta reppua jollai kasilla. Sit kaikki kiinnitti muhun huomion ja lopulta sä. Mä värisin pelosta ja jostain muusta, jota yritin peitellä mahdollisimman hyvin. Jotenkin tiesin, et sä oisit menettäny mielenkiintosi jos oisit tajunnu kuinka paljon tässä pelissä on mua varten.

Laittakaa se pysähtyy, sä sanoit ja kaks sun koira otti mua kiinni repusta. Mä pyristelin vähän. Kuka sä oot, sä kysyit. Mä en oo kukaan, mä sanoin. Just niin, sä sanoit. Sä et oo kukaan. Me heti tiedettiin, mistä on kyse. Me alettiin pelaan.

Sillä kertaa sä et menny vielä hirveen pitkälle. Pari sun koiraas, ne ärsyttävimmät pikku nartut, laitto mut käveleen sillan kaiteella ja löi mua samalla kepeillä jalkoihin. Se oli näin jälkikäteen ajatellen jotenkin kömpelö, mut se riitti mulle, silloin. Mä tiesin, et mä vetäisin sut viel syvemmälle, mä näin sen sun silmistä.

Siitä parin päivän päästä sä olit kaksin sen plösön blondin kanssa. Mä maleksin sopivasti siihen taustalle ja ootin et te huomaatte. Sulla oli tylsää, blondilla ei ollu sulle mitään muuta tarjottavaa kun sen rikkaan isin rahat. Sit sä näit sivusilmällä häivähdyksen mun nörtinkumarasta ryhdistä ja rasvasesta tukasta. Hei, sä sanoit. Käskevästi. Mä käännyin pois päin. Kuulin miten blondi otti muutaman lötkähtävän hölkän mua kohti.

Tänne sieltä, sä sanoit. Mä kävelin sun luo silmät tiukasti asfaltissa. Joka askeleella tunsin miten mun jalkovälissä tykytti. Kuuma puna nousi nivusista kainaloita myöten poskiin.

Sillä kertaa sä pakotit mut haistelemaan blondin pikkareita samalla kun kuvasit sitä nettiin. Mä suljin mun silmät ja kuvittelin, et ne pikkarit oli sun.

Kesti kauan, et mä opin vetään sun naruista. Sä et ollu yhtään semmonen kun olin kuvitellu. Sä olit yllättävän pehmee. Esimerkiks silloin kun te otitte mut kiinni koulun takana ja kaadoitte maahan. Sä oisit voinu tehdä paljon enemmän kun sylkästä mun naamaan. Kun pääsin kotiin mä itkin pettymyksestä. Kaikki ois ollu mahdollista. Miten sulla on niin huono mielikuvitus?

Koska mä en voinu sopia sun kanssa mistään, mun piti oppia ohjaileen sua. Mä tiesin jo siinä vaiheessa, et sua ärsytti kaikki, jotka oli jotenkin laihoja ja muodottomia ja pukeutu rumasti. Mä otin mun veljen flanellipaidan, sit mutsin lötköttävät legginsit ja ostin kirpparilta vanhat neonvihreet niket. Sua ärsytti kaikki luihut finnaamat ja mähän oon luihu finnaama. Mä pidin huolta, et sä näit mun naaman.

Sillain mä sain sut vainoamaan mua kaks kuukautta putkeen. Parasta oli kun sä keksit sen nalkittamisen. Te veitte mut koulun jälkeen vessoille. Yks piti vahtia ja katto, et kukaan ope tai siivooja ei tuu vahingossa paikalle. Sit te laitoitte mut yhteen koppiin ja kukin vuorollaan sai tulla sinne koppiin mun kanssa ja tehdä mulle mitä halus. Yllättävän moni halus et katon niitten tissejä tai laitan käden niiden pikkareihin. Sä sen sijaan nipistelit mua ja läpsit mun naamaa. Nää hetket talletin mieleeni ja myöhemmin hengitin niitä niinku syvänmeren sukeltaja happee. Sun kasvot, niiden inho ja ylenkatse. Sä olit mulle todellinen niinä hetkinä. Sä hehkuit niin kirkkaana, että mun silmiin sattui. Jos mä olisin uskaltanu, mä olisin menny polvilleni sun eteen ja pyytäny saada seurata sua ikuisesti. Olla sun oma. Mitä tahansa, kun oisin saanu olla sun oma.

Pikku hiljaa kävi selväks, että meidän oli saatava olla kahden. Sun koirat oli hidaste, ne esti sua toimimasta vaiston varassa. Ne oli kun jotku keskiaikaiset esiliinat, aina kattomassa ettet sä ylitä jotain niiden asettamaa moraalista rajaa. Ne ei ymmärtäny meidän pelistä mitään. Niiden mielissä hirveintä oli joutua työntään käsi paskaseen vessanpönttöön. Se oli oikeesti pahinta mitä ne pysty keksimään. Ne oli rahvaanomasia ja likasia, eikä yhtään sun arvosia.

Niin mä sit yks päivä seurasin sua vessaan koulun jälkeen. Sä olit unohtanu lukita oves ja mä muka vahingossa julkasin siihen samaan koppiin. Sä raivostuit. Mitä sää paskanaama oikein sekoilet, sä huusit. Mä anelin ja uikutin. Ja ootin. Et sä antaisit mennä, vihdoinkin. Mut sit sä menit vaan pois ja aloit peseen käsiäs. Mä ootin. Mä luulin, et sä halusit laittaa mut kerjään sitä. Mut sit sä aloit siirtyyn kohti ovea. Sä et aikonu tehdä mitään, mä tajusin.

Sillon joku mussa napsahti. Enkä mä voinu itelleni mitään, vaikka mä tiesin et mä toimin pelin sääntöjä vastaan. Et mä mursin mun roolin. Mä käänsin sut muhun päin ja otin sun kädestä kiinni. Lyö, mä sanoin.

Tukista, mä sanoin ja siirsin sun käden mun hiuksiin.

Eks sä tajuu, sä voit tehdä mulle nyt ihan mitä vaan, mä sanoin.

Sä et voinu sanoo siihen mitään. Mä näin et sun ilme oli ihan häkeltyyny. Ihan pikkutyön ilme. Mä näin et sua alko pelottamaan.

Mun sydän särky. Lolo sä särjit mun sydämen eikä se ollu mitään sellasta tuskaa jota mä sulta olin pyytäny.

Vitun friikki pervo, sä sähködit ja juoksit mun ohi ja vessasta ulos.

Sen päivän jälkeen sä et enää kattonu muhu päinkään, eikä mä sun. Mä olin erehtyny. Sä et koskaan pelannu peliä, sä olit vaan tavallinen vitun luuseri.

Lolo, susta ei ollu siihen. Sä et oo aurinko etkä kuu, sä oot se tila, joka välittää niiden valon mun silmiin. Mä toivoisin etten mä rakastais sua. Lolo, sä tuoksut vaniljalta ja oot vaniljaa.